

ใบความรู้ที่ ๒ เรื่อง การใช้ภาษาไทยในการสื่อสาร
หน่วยการเรียนรู้ที่ ๒ เรื่อง บทฝึกอ่านกับเรื่องเล่า
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ ๗ เรื่อง ตระกูลใจความมุ่งงามสื่อสาร (๒)
รายวิชา ภาษาไทย รหัสวิชา ท๒๑๑๐๑ ภาคเรียนที่ ๑ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑

การใช้ภาษาไทยในการสื่อสาร

การสื่อสารมีบทบาทสำคัญต่อการดำเนินชีวิตของมนุษย์เป็นอย่างมาก ทำให้มนุษย์มีความรู้และมีโลกทัศน์ที่กว้างขวางขึ้น และเป็นกระบวนการที่ทำให้สังคมเจริญก้าวหน้า อีกทั้งทำให้มนุษย์สามารถสืบทอดพัฒนาเรียนรู้ และรับรู้วัฒนธรรมของตนเองและสร้างสรรค์ความเจริญก้าวหน้าแก่ตนเองและสังคม

องค์ประกอบของการสื่อสาร

๑. **ผู้ส่งสาร** คือ ผู้เริ่มต้นส่งสาร อาจหมายถึง บุคคล กลุ่มคน หรือแหล่งเกิดสาร เช่น ผู้พูด ผู้เขียน นักจัดรายการวิทยุ สถาบัน องค์กร หน่วยงานรัฐ เป็นต้น
๒. **สาร** คือ เนื้อหาสาระที่อาจอยู่ในรูปของข้อมูล ความรู้ ความคิด ซึ่งถ่ายทอดจากผู้ส่งสารไปยังผู้รับสาร ให้ได้รับรู้ และแสดงออกมาโดยอาศัยภาษาหรือสัญลักษณ์ใด ๆ ที่สามารถทำให้เกิดการรับรู้ร่วมกันได้ เช่น ข้อความที่พูด ข้อความที่เขียน เรื่องราวที่อ่าน ท่าทางที่สื่อความหมาย เป็นต้น
๓. **สื่อ หรือ ช่องทางการส่งสาร** คือ สิ่งที่เป็นพาหนะของสาร ทำหน้าที่นำสารจากผู้ส่งสารไปยังผู้รับสาร ผู้ส่งสารต้องอาศัยสื่อหรือช่องทางทำหน้าที่นำสารไปสู่ผู้รับสาร
๔. **ผู้รับสาร** คือ บุคคล กลุ่มบุคคล หรือมวลชนที่รับเรื่องราวข่าวสาร

การใช้ภาษาไทยอย่างมีประสิทธิภาพ

๑. **ใช้คำให้ถูกต้องตามความหมายและบริบทต่าง ๆ**

ความหมายของคำอาจมีได้หลายประการ ประกอบด้วย ความหมายตรง ความหมายแฝง หรือความหมายใกล้เคียงกัน อาจก่อให้เกิดความสับสนในการใช้ภาษาได้ ดังนั้นจึงควรศึกษาความหมายของคำให้ดี
๒. **ใช้คำให้ถูกต้องตามหลักภาษา**

หลักภาษา คือ ระเบียบวิธีว่าด้วยเสียง รูปในภาษา การประกอบคำให้เป็นประโยค รวมทั้งการใช้คำ หากผู้พูดใช้คำไม่ถูกต้องตามหลักภาษา อาจก่อให้เกิดความผิดพลาดในการสื่อสารได้
๓. **เขียนสะกดคำให้ถูกต้อง**

การเขียนสะกดคำเป็นเรื่องสำคัญ หากเขียนสะกดคำบกพร่อง อาจทำให้มีการสื่อสารผิดความหมาย ดังนั้นเราจึงควรสังเกตและจดจำหลักการเขียนสะกดคำเพื่อการใช้ภาษาที่ดีและประสิทธิภาพ
๔. **ออกเสียงให้ถูกต้องและชัดเจน**

พยางค์ ๆ หนึ่งในภาษาไทย ประกอบด้วยเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ หากอ่านออกเสียงไม่ถูกต้องและชัดเจน ความหมายของคำหรือข้อความก็จะเปลี่ยนไปด้วย
๕. **คำนึงถึงบุคคล และกาลเทศะ**

ภาษาไทยเป็นภาษาที่มีระดับภาษา การใช้คำหรือข้อความจำเป็นต้องคำนึงถึงความเหมาะสมของบุคคล กาลเทศะ และโอกาสต่าง ๆ ด้วย